

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 25^{ην} Μαρτίου/ 7^{ην} Ἀπριλίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ Θεομητορική ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία βιώνει τήν μνήμην τοῦ γεγονότος ὅτι ἄγγελος Κυρίου, ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, ἐπεσκέφθη τήν Παναγίαν κόρην τῆς Ναζαρέτ Μαρίαν καί ἀνήγγειλεν αὐτῇ ὅτι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου θά σαρκώσῃ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ διά τήν ἀναγέννησιν καί σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὅτε ἡ Μαρία εἶπε τό: «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά τό ρῆμά σου» (Λουκ. 1,26), τότε σὺν τῇ ἁσωμάτῳ φωνῇ τοῦ ἀγγέλου ὁ Ἀσώματος ἐσωματώθη, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐσαρκώθη καί ἡ Μαρία ἀνεδείχθη Θεοτόκος ἀειπάρθενος.

Διά τήν ἐορτήν ταύτην θεία Λειτουργία ἐτελέσθη:

Α. Εἰς τό Προσκύνημα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἰς Ναζαρέτ, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναζαρέτ, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος Ναζαρέτ καί μετεχόντων πιστῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἀραβοφώνων τῆς περιοχῆς τῆς Γαλιλαίας, Ρωσοφώνων πιστῶν καί ὀλίγων Ἑλλήνων προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρί ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», (Ἠσ. 7,14/ Ματθ. 1,23) ἀναφωνεῖ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ Ἁγίῳ τούτῳ τόπῳ, τῷ ἡγιασμένῳ δηλονότι σκηνώματι Κυρίου ἐν τῇ πόλει Ναζαρέτ, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τήν φανέρωσιν «τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διά Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 3,9) τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Υἱοῦ τῆς Παρθένου γενομένου.

Ἡ Παρθένος δέ αὕτη, περί τῆς ὁποίας ὁ Προφήτης Ἡσαΐας προκατήγγειλεν, δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ὑπό τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ μαρτυρουμένην καί Παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρί, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ ἐξ οἴκου Δαβίδ, καί τό ὄνομα τῆς Παρθένου Μαρίας, (Λουκ. 1,27). Πρός αὐτήν εἰσελθὼν ὁ ὑπό τοῦ Θεοῦ ἀποσταλείς ἄγγελος

Γαβριήλ εἶπε: «Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετά σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν... καί ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καί τέξῃ υἱόν καί καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν... Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καί δύνამις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διό καί τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ», (Πρβλ. Λουκ. 1, 26-35).

Ὦντως ἡ Παρθένος Μαρία εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ ὕμνωδοῦ εἰρημένον· «τὸ κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων». Καί τοῦτο διότι τὸ «μυστήριον τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας», τοὔτέστιν ἡ εἰς Χριστόν πίστις ἀπετέλεσε τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου καί τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος λέγων: «ὅτε δέ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ θεὸς τὸν υἱόν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τούς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν», (Γαλ. 4, 4-5).

Ἑρμηνεύων τούς ὡς ἄνω λόγους τοῦ Παύλου, ὁ μὲν Οἰκουμένιος ἐπισημαίνει: «οὐκ εἶπε διὰ γυναικός, ... ἀλλ' ἐκ γυναικός, δεικνύς ἐκ τῆς οὐσίας αὐτῆς εἰληφότα τὸ σῶμα τὸν Κύριον καί καρπὸν ὄντα τῆς κοιλίας αὐτῆς». Ὁ δὲ Εὐσέβιος Ἑμέσης λέγει: «Ἐπειδὴ γυνὴ προεξένησεν ἁμαρτίαν, ἐκ γυναικός ὁ σῶζων», δηλαδή ὁ Χριστός. Διό καί ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐγκωμιαστικῶς λέγει: «Χαίροις Μαρία θεοτόκε, δι' ἧς προῆλθεν ἡ χάρις ἡ ἀνεκκλάλητος, περὶ ἧς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βοῶν ἔλεγε: «ἐπεφάνη γάρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις», (Τιτ. 2, 11). Χαίροις Μαρία θεοτόκε, δι' ἧς ἐπέλαμψε φῶς τοῖς ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθημένοις. «Ὁ λαὸς φησὶν ὁ καθήμενος ἐν σκότει, ἴδε φῶς μέγα», (Πρβλ. Ματθ. 4,16). Ποῖον ἄρα φῶς, εἰ μὴ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον (Πρβλ. Ἰωάν. 1,9). Χαίροις Μαρία, τὸ κειμήλιον τῆς Οἰκουμένης. Ἀληθῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Παρθένος τῆς Ναζαρέτ ἀνεδείχθη τὸ «κειμήλιον τῆς Οἰκουμένης». Καί τοῦτο διότι ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς κεχαριτωμένης καί εὐλογημένης ἐν γυναιξίν Μαρίας (Πρβλ. Λουκ. 1,28) «ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καί ζῶσαν» (Ἑβρ. 10,20). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς θεοτόκου Μαρίας ἐγκαινίασε τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας, δηλαδή τῆς θεραπείας τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἁμαρτίας, τοὔτέστιν τῆς ἀσθενείας καί τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου: «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωὴ· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα», (Ἰωαν. 11, 25-26), λέγει Κύριος.

Ὁ σοφὸς Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ λέγει: «εἰ δέ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δέ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν», (Α' Κορ. 15, 13-14). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ ἀνάστασις ἡμῶν προϋποθέτει ἀπαραιτήτως τὸ μέγα τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Χωρὶς τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως ἡμῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκλογικεύσωμεν καί κατανοήσωμεν τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας. «Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιών λίθον προσκόμματος καί πέτραν σκανδάλου καί ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ καταισχυθῇ· ἐφ' ὃν δι' ἃν πέση, λικμήσει», (Πρβλ. Α' Πέτρ. 2, 6-7 καί Ματθ. 21, 44), λέγει Κύριος.

Τοῦτο διατυπώνει ἐξάλλου ὕμνολογικῶς καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγων: «Μήτηρ μὲν ἐγνώσθης ὑπὲρ φύσιν θεοτόκε, ἔμεινας δὲ Παρθένος ὑπὲρ λόγον καί ἔννοιαν· καί τὸ θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐρμηνεύσαι γλῶσσα οὐ δύναται· Παραδόξου γάρ οὔσης τῆς συλλήψεως Ἀγνῆς, ἀκατάληπτος ἐστί ὁ τρόπος τῆς κυήσεως· ὅπου γὰρ βούλεται θεός, νικᾶται φύσεως τάξεις· διό σέ πάντες Μητέρα τοῦ Θεοῦ

γινώσκοντες, δεόμεθά σου έκτενῶς. Πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Τὰ ἀνεξερεύνητα κρίματα καί αἱ ἀνεξιχνίασαι ὁδοί τοῦ Θεοῦ (Πρβλ. Ρωμ. 11,33), ἐγένοντο γνωστά κατά τόν Θεῖον Παῦλον «ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διά τῆς Ἐκκλησίας», (Ἐφ. 3,10). Ἡ δέ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπεφάνθη διά τῶν ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κινουμένων Θεοφόρων αὐτῆς Πατέρων ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις, ὅπως ἡ ἀγνή Παρθένος Μαρία ὀνομάζεται Θεοτόκος. Ἀκούσωμεν τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας λέγοντος: «Ἄρκεῖ τοιγαροῦν πρὸς ὀρθήν καί ἀδιάβλητον τῆς πίστεως ἡμῶν ὁμολογίαν, τό Θεοτόκον λέγειν καί ὁμολογεῖν τήν Ἁγίαν Θεοτόκον... οὐ γάρ Θεότητα τέτοκε γυμνήν ἡ Ἁγία Παρθένος, ἀλλ' ἐνωθέντα σαρκί τόν τοῦ Θεοῦ Λόγον ... καί οὕτως ἔσται λοιπόν ἀληθές, ὅτι Θεοτόκος γέγονεν ἡ Ἁγία Παρθένος ἀποτεκοῦσα παραδόξως ἕνα Χριστόν, παραπλησίως ἡμῖν μετεσχηκότα σαρκός καί αἵματος, (Πρβλ. Ἑβρ. 2,14) καί ὁμοούσιον, αὐτῇ καί ἡμῖν κατά τό ἀνθρώπινον, ὡς εἶναι τήν σάρκα ἐκ τῆς Θεοτόκου Μαρίας».

Ἰδού, λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διά τί ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐν ὕμνοις μεγαλύνει τήν Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἦν ὁ ἄγγελος Γαβριήλ εὐηγγελίσατο αὐτῇ «μή φοβοῦ Μαριάμ, εὗρες γάρ χάριν παρά τῷ Θεῷ», (Λουκ. 1,30).

Ἡμεῖς δέ μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερουβίμ, ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε· ἐκεῖνα γάρ τήν Θεῖαν μή φέροντα δύναμιν πτέρυξι κατακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τήν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν· αὐτῇ δέ σεσαρκωμένον τόν Λόγον, αὐτόπτως ὁρῶσα φέρεις, ὃν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί ὑπέρ παύσεως τῶν πολέμων καί ὑπέρ εἰρήνης ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν καί σύμπαντι τῷ κόσμῳ», ἔτη πολλά καί εὐλογημένον Πάσχα. Ἀμήν».

Τήν μεσημβρίαν, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός παρέθεσε τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικὴν συνοδείαν, τόν κ. Σεζάρ Μαρτζῆ καί ἄλλους, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

«Καί ὀφθῆσεται ἡ δόξα Κυρίου καί ὄψεται πᾶσα σὰρξ τό σωτήριον τοῦ Θεοῦ, ὅτι Κύριος ἐλάλησε», (Ἠσ. 40,5), ἀναφωνεῖ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας.

Ἰερώτατε Μητροπολιτα Ναζαρέτ κ. Κυριακέ,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐντιμότετε Πρόεδρε κ. Bassim καί σεβαστά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου,

Ἀγαπητοί συνδαιτημόνες,

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐορτάζει σήμερον τό χαρμόσυνον καί παγκόσμιον γεγονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, δηλονότι τῆς φανερώσεως τοῦ «Σωτηρίου τοῦ Θεοῦ», τό ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἐν τῇ ἱστορικῇ καί ἀγιογραφικῇ πόλει ὑμῶν Ναζαρέτ.

Ἡ διά μέσου τῶν αἰώνων παρουσία τῶν Χριστιανῶν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ καί δὴ ἐν τῇ πολει Ναζαρέτ, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν μαρτυροῦσαν τήν ἱεράν ἀποστολήν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, τῆς εὐαγγελιζομένης τήν ἀγάπην, τήν εἰρήνην καί τήν δικαιοσύνην τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιπλέον δέ, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δέ Χριστός ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος αὐτοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας» (Πρβλ. Ἐφ. 1, 22-23) εἶναι ὁ εὐλογημένος τῆς κοιλίας τῆς ἀγνῆς κεχαριτωμένης

Παρθένου Μαρίας θεῖος καρπός ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τό φῶς τῆς ζωῆς καί τῆς ἀληθείας.

Τό ἀληθινόν τοῦτο φῶς τῆς ζωῆς καί τῆς ἐλπίδος φαίνει πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἄλλος φάρος ἐν τῷ ἱστορικῷ ἡμῶν κόσμῳ τῆς οὕτω καλουμένης «Νέας Τάξεως», ἔνθα κυριαρχεῖ ἡ ἀνομία, ἡ σύγχυσις, «πόλεμοι καί ἀκαταστασίαι» (Λουκ. 20,9). «Ὅπου γάρ ζῆλος καί ἐριθεία, ἐκεῖ καί ἀκαταστασία καί πᾶν φαῦλον πρᾶγμα», (Ίακ. 3,16), κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος καί πρῶτος Ἱεράρχης τῶν Τεροσολύμων.

Λέγομεν τοῦτο, διὰ νά καταδείξωμεν τό ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον καί τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, τούτέστιν τοῦ Ροῦμ-Ὀρθοδόξου Πατριαρχείου εἰδικώτερον, τοῦ ἀποτελοῦντος τήν ἐγγύησιν τῆς Νέας Διαθήκης κατά θεῖον Παῦλον λέγοντα: «Κατά τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς Χριστός» (Εβρ. 7,22) καί ἀπλούστερον, ὅσον ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐγένετο ἱερεὺς ὑψιστος, τόσον περισσότερον ἔγινε καί ἐγγυητής καί μεσίτης ἀνωτέρας καί αἰωνίου Διαθήκης.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀκούοντες εἰς τήν θεόπνευστον φωνήν τοῦ Ἱερωτάτου Παύλου: «πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται· πονηροί δέ ἄνθρωποι καί γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τό χειρὸν, πλανῶντες καί πλανώμενοι», (Β΄ Τιμ. 3, 12-13) καλούμεθα ἵνα μείνωμεν πιστοὶ εἰς τήν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, τῆς ὁποίας ἡ θεοτόκος καί Μητέρα τοῦ θεοῦ ἀνεδείχθη καί Μητέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ἀναγγείλωμεν ὑμῖν τήν ἐπίσημον ἔγκρισιν τῆς χρηματοδοτήσεως τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος τοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς θεοτόκου ἐν Ναζαρέτ, ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ Ρωσικοῦ ἰδρύματος. Ἐλπίζομεν τό συντομώτερον δυνατόν νά ἀρχίσωμεν τὰς ἐργασίας θεοῦ θέλοντος.

Ἐτη πολλά καί εὐλογημένον Πάσχα».

Β. Εἰς Γεθσημανὴν εἰς τό θεομητορικόν Μνῆμα προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου καί τῶν ἐφημερίων τοῦ Προσκυνήματος, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα, πρὸς ὃν εὐχόμεθα ἔτη πολλά.

Τὴν Ἀρχιερατικὴν Συνοδείαν καί τό ἐκκλησίασμα ἐδεξιώθη ὁ προσφάτως ἀναλαβὼν καθήκοντα ἡγουμένου Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, πρὸς ὃν εὐχόμεθα τὰς πρεσβείας τῆς Ὑπεραγίας θεοτόκου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας